

STRAKA, ROTVAJLER, I PAN PACIČKA V KABINĚ

KAPITOLA DVACÁTÁ

Kabinu pro hosty neměli Hlošanští moc velkou, ale byla hezky a prakticky zařízená. Nás moc nebylo, takže jsme prostoru měli dost. Po stranách místností byly dřevěné lavičky, nad nimi věšáky na oblečení a uprostřed stůl. Jen co spoluhráči začali vytahovat z tašek své věci a kopačky, vybavila se mi vzpomínka z mládí, kterou jsem si tedy připomínat vůbec nemusel. Aroma chlapské sportovní kabiny. Stačilo, aby měl někdo v tašce nevyčištěné kopačky nebo zapomenuté hadry z minulého zápasu a z útulné místnosti se stala chemická komora, ve které nešlo vydržet. To jsou vjemy, které má člověk uložené hluboko v sobě a stačí malý spouštěč a zvedá se ti automaticky žaludek. Kdysi jsme v týmu měli jednoho takového dobytka. Nevím, co v té tašce nosil, ale když ji otevřel, byla to pomalu práce pro liberecké chemiky. Vyhazovali jsme ho, ať se jde převlékat ven a tu jeho atomovou mošnu jsme házeli za ním. Dnes naštěstí nic takového nehrozilo, jen to usednutí k převléknutí do fotbalového, spustilo nepříjemné vzpomínky. Za dveřmi kabiny se dokázaly dít různé věci. Vzpomínám na starou gardu klokanů s Tondou Panenkou. Ti chlapi přijeli, zasedli do kabiny, vytáhli mariášky a už mastili karty. Hráli do poslední chvíle, než se vybíhalo na hřiště. No, každý se prostě baví, jak umí a jak mu je to milé.

Další kapitolou, která zůstává ukryta za dveřmi kabiny, jsou talismany a rituály pro štěstí. Určitě ne většina hráčů, ale je hodně těch, kteří tuto osobní magii provozují. Začíná to vykročením správnou nohou ze dveří, přesným postupem zavazování tkaniček na kopačkách a končí to třeba speciálním tanečkem. Měl jsem spoluhráče, který pro štěstí vždy vylézal z kabiny pozadu. Jiný zas musel zásadně odejít poslední. I když byl už připravený, čekal na posledního spoluhráče a šel až za ním. Další, na kterého si vzpomínám, se vždy před odchodem pořádně profackoval, aby se nabudil na správný výkon. Ale nepředstavuj si nějaké lehké poplácávání tváře. On si vždy nafackoval doopravdy, až měl tváře celé červené a ještě se u toho zubil a vrčel jak rozvášněný rotvajler. V sousední vsi zase měli hráče, který odcházel na hřiště zásadně do půl těla a triko si bral až na hřišti. Tady ovšem nutno podotknout, že to nebyla pověrčivost, ale spíše marnivost a vypočítavost. Byl to amatérský kulturista a svou muskulaturu rád nechával na odiv všem přítomným. Jelikož od spoluhráčů se žádného obdivu samozřejmě nedočkal, chodil vystavovat své svaly ven, aby diváčky mohly padat do mdlob. Légrace byla i s hráči, kteří odmítali vzít dres s jiným číslem, než obvykle mívali. „Já mám prostě osmičku, a jestli mi ji nedáte, tak já dneska nehraju,“ vypadala obvyklá výhrůžka. Samozřejmě to většinou není problém, prostě tomu přerostlému dítěti dáš, co chce a je klid. Jak to ale uděláš, když zjistíš, že přivezené dresy nejsou všechny a osmičku někdo zapomněl přihodit? Jsi dvacet kilometrů od domova, osmičku nemáš a v kabině sedí tvrdohlavý uražený mezek. Naštěstí čechácci si vždy umí poradit. Kapitán vzal sportovní lepicí pásku, z šestky na dresu udělal osmičku a bylo po starostech. Mezek se odbrzdil a šlo se hrát.

Jiným příběhem jsou talismany. Bez těch to ve sportu vůbec nejde.

Bez těch to ve sportu vůbec nejde. Jsou předměty pro štěstí, které nijak nevybočují ze společenských standardů. Sem řadíme, prstýnky, náramky, přívěsky, náušnice a podobně. Otázkou je, jestli tě rozhodčí nechá s tímto vybavením nastoupit do zápasu, to je věc zcela individuální. Pak se ale objevují talismany, které nedoprovází hráče přímo na hřiště, ale zůstávají v kabině. Když jsou schované ve sportovních taškách, je vše dobré, ale když jsou odhaleny a uvidí je i ostatní spoluhráči, už to tak v klidu být nemusí. Hele, aby bylo jasno, tady nemluvím o různých plyšácích od svých žen a přítelkyň, i když to také bývá přehlídka jak z Příběhu hraček. Ať si každý má to prasátko, medvídko, lvíčka nebo třeba mončičáka, vem to čert. Když ale zjistíš, že spoluhráč s sebou tahá vypreparovanou zaječí pacičku pro štěstí, tak to mi už přijde moc. Co pan Pacička přinese příště? Vycpaného racka nebo hlavu pivoně? Určité výstřelky by se už pro klid v mužstvu prostě trpět neměly. Tady je řada na kapitánovi, aby udělal pořádek. Špatný je, když hlavním aktérem voodoo praktik je právě on, to bys ho nejraději přivázal někde v lese ke stromu a nechal ho tam. Abych to nějak rozumně uzavřel. Nikdy se nezajímej o obsah tašek svých spoluhráčů. Mohl by ses dozvědět věci, které už z hlavy nedostaneš a to ke zdárné sportovní kariéře většinou nepomáhá. Ona vůbec snaha zajímat se o tašky nebo kapsy kamarádů nebývá moc užitečná. Určitě víš, na co narážím. Když má tým mezi sebou straku, tak se o pohodě v mančaftu mluvit rozhodně nedá. Kapsář tam sice dlouho nezůstane, ale dokáže napáchat pěkné škody a rozhádat jinak naprosto pohodové lidi.

Co ještě v týmu dokáže spolehlivě vysít semínka jablek sváru, je půjčování peněz. V každém lidském společenství se najde člověk, který má hlouběji do kapsy. To není nic zvláštního. Není problém založit kamaráda, když je v nouzi, to se mezi přáteli dělá běžně. Jenže, když jde o spolehlivě nespolehlivého navrátila, už se vkrádá pochybnost a podezíravost a někdy padne i pár facek. Jsou případy, kdy si vypečený vyukuk popůjčoval téměř od všech v týmu a pak na spoluhráče pozapomněl. Najednou se neukázal ani na tréninku, ani na zápase a v hospodě po utkání už vůbec ne. Takový člověk se dokázal ztratit ze světa i na pár týdnů. Když mu prachy po čase došly, přišel opět s kopačkami mezi kamarády a dělal, jako by se nic nestalo. Většina spoluhráčů těch pár stovek oželela, maximálně mu nakopala zadek a už mu nikdy nepůjčili ani dvacku na autobus. Jeho jedinou šancí byli nově příchozí do týmu nebo oblézání důvěřivých diváků. Na vesnici ale informaci nezazdíš, i kdybys kolem ní postavil pyramidu, takže většinou dotyčný stejně odcházel s prázdnou.